

Hồi 16

Văn Khúc Võ Khôi

G iọng cười kéo dài ra như xoáy vào tai và đột nhiên dứt ngang một lượt.
Một trong các gã lùn gần lên từng tiếng:

- Văn Khúc Võ Khôi Tần Quan Vũ hãy nghe đây, vâng mệnh miếu chủ để giữ cho đúng lễ công bình, bát sứ giả chúng ta dùng kiếm đối địch, nhưng bây giờ thanh kiếm của người đã gãy. Vì tự trọng, chúng ta không thể tiếp tục ra tay được.

Tần Quan Vũ nghe vậy thì tức giận muốn chửi to lên...

Bọn họ nói tới việc tranh cao thấp bằng lễ công bình, thế mà lại lấy số đông đàn áp mình. Thật là mở miệng nói ra mà không thẹn với lòng.

Tuy nhiên, chàng vẫn giữ vẻ lạnh lùng:

- Còn lại phần ngắn của thanh kiếm này, tại hạ vẫn còn có thể thừa tiếp chur vị.

Gã lùn vụt cười ngất ngưỡng:

- Lấy khúc kiếm gãy tận cán để giao đấu với chúng ta ư? Ha... ha... đến nước này mà vẫn còn chưa lượng sức.

Tần Quan Vũ hất mặt hiên ngang:

- Không cần biết có lượng sức hay chưa, ngay bây giờ tại hạ rất bằng lòng giao đấu.

Gã lùn cất giọng trầm trầm:

- Phải thành thật mà nói rằng, khúc sắt vô dụng đó không thể nào dùng được nữa. Nếu quả người muốn qua được cửa ải này thì hãy trở lại khúc quanh khi nãy, nhặt lấy thanh kiếm của lão già chết mục ấy rồi trở lại đây nói chuyện. Chắc người đã từng nghe đến sự lợi hại của Thu Thủy bát kiếm mà chúng ta đang dùng đây chứ?

Thu Thủy bát kiếm! Vừa thoáng nghe qua, Tần Quan Vũ đã mím môi, tái mặt...

Thì ra những thanh kiếm mà tám gã lùn đang sử dụng đây là những món binh khí lừng danh từ đời thượng cổ, chúng được luyện từ một thứ thép đã trui luyện đến độ chém đá như bùn.

Cứ theo đó mà suy, vào Tam Quốc miếu đúng là đi vào hàm rồng hang cọp.

Nhưng vì đây là võ lâm cấm địa - Tần Quan Vũ nhận xét - một mình chàng đột nhập vào đây thì dù có sao đi nữa cũng không phải là một điều đáng nhục.

Huống chi, họ lấy đông người giàn trận ra thách thức, mình đâu lại có thể tỏ ra yếu kém hay sao?

Nên khi nghe gã lùn đề cập đến lão nhân chết mục, Tần Quan Vũ sực nhớ đến thanh kiếm mà mình có nhìn thấy khi nãy. Chàng bèn quay mình trở lại, ngang nhiên đi qua mặt bốn gã lùn đang đứng xốc kiếm phía sau, thẳng đến chỗ khúc quanh khi nãy.

Những gã lùn vẫn xốc kiếm đứng yên, để cho Tần Quan Vũ đi qua thông thả.

Đến trước mặt lão nhân, nhìn lỗ thủng nơi ngực người chết, lỗ thủng vì chưởng lực của mình, Tần Quan Vũ cảm thấy áy náy không yên.

Trông vào dáng dấp của lão nhân, mặc dù con mắt bên phải bị khuyết mất nhưng ông vẫn còn phảng phất vẻ hiền từ, và Tần Quan Vũ vụt cau mày thắc mắc...

Tại sao ông lại ngồi chết đến mục nát thân xác ở đây?

Tại sao da thịt của ông không bị mục rửa mà lại đóng khối như tro đất?

Phải chăng vị lão nhân này cũng gặp phải hoàn cảnh như mình, là được mời đến đây rồi vì công lực không đủ sức chịu đựng, không đủ sức điều vận chân nguyên nên phải chết khô trong lòng hang đá?

Tần Quan Vũ vụt nhớ đến giọng nói lạnh lùng trực tiếp ban đầu, giọng nói đó đã nói rằng suốt một trăm năm nay, những kẻ được mời không một ai vào được Tam Quốc miếu.

Không lẽ lão nhân ngồi chết mục ở đây lại là người của Tam Quốc miếu?

Vòng suy nghĩ của Tần Quan Vũ xoay chuyển không ngừng, nhưng vẫn không tìm được một giải đáp nào ổn thỏa.

Dù sao đi nữa, Tần Quan Vũ cảm thấy rằng lão nhân này cũng đã chết rồi, thanh kiếm còn lại đối với người chết kể như vô dụng, nhưng ngay trong trường hợp này, nó lại rất quan trọng đối với chàng.

Nhưng mình dùng tư cách nào để lấy nó?

Một vấn đề khó khăn lại được đặt ra.

Có thể lay di cốt và nhận làm sư phụ để thọ lãnh việc trao kiếm không?

Không, vì chàng đã có sư phụ!

À... một tia sáng lóe lên trong óc Tần Quan Vũ.

Chỉ có thể tôn làm nghĩa phụ, như vậy, bằng vào danh nghĩa ban cho nghĩa tử di vật, chàng sẽ yên lòng lạy di cốt của lão nhân để tiếp nhận thanh kiếm.

Khi đã quyết định xong vấn đề, Tần Quan Vũ vội quỳ xuống trước di cốt của lão nhân và khấu đầu vái:

- Nghĩa tử Tần Quan Vũ, tuy chưa biết danh tính của nghĩa phụ, nhưng nếu còn ra được Tam Quốc miếu, nguyện sẽ truy ra thân thế và ân oán của nghĩa phụ và nguyện sẽ vì nghĩa phụ mà thanh toán cho xong. Bây giờ thanh kiếm này kể như là nghĩa phụ ban cho để nghĩa tử thoát khỏi hiểm cảnh. Nếu còn sống được, con sẽ trở lại an táng di thể của người.

Lạy xong, chàng đứng dậy đi vòng ra phía sau lưng lão nhân, nhẹ tay cởi lấy thanh kiếm và đi lại phía trước di cốt cúi đầu lạy thêm ba lạy:

- Nghĩa tử nguyện sẽ đem hết sức mình đưa hài cốt nghĩa phụ ra khỏi Tam Quốc miếu sau khi phá hết những chướng ngại ở đây.

Khẩn xong, Tần Quan Vũ đứng lên mang kiếm lên vai rồi rút ra khỏi vỏ...

Keng! Keng!

Tiếng kim khí ngân lên trong vút, ánh thép xanh rờn lóe rực giữa lòng hang tối âm u.

Giòng máu hào hùng như từ thanh bảo kiếm truyền sang huyết quản, Tần Quan Vũ chiếu thẳng tia mắt sáng, hậm hực bước tới trước.

- Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ, theo ý các hạ thì phải tranh cao thấp như thế nào thì mới đúng lẽ công bình?

Tiếng nói lạnh lùng vừa dứt, Tần Quan Vũ đáp một cách thần nhiên:

- Tại hạ sẵn sàng thù tiếp, công bình hay không cũng chẳng sao.

Gã lùn cười ha hả:

- Thật chẳng hổ danh là Văn Khúc Võ Khôi, dù là một lời nói cũng muốn hơn người. Được, bát sứ giả này sẽ làm cho các hạ bỏ cái tính ngạo mạn ấy.

Tần Quan Vũ không trả lời, chàng đang bận theo dõi ánh kiếm trên tay tám gã lùn.

Mười hai năm trời theo ân sư xuôi ngược giang hồ, đã nhìn thấy không biết bao nhiêu kiếm quý, nhưng chưa bao giờ thấy ánh thép như của Thu Thủy bát kiếm ở đây...

Và nhìn lại tay mình, tia sáng xanh rờn có hơn chứ không kém, hơn nữa, kiếm ra khỏi vỏ đã bật tiếng ngân trong vắt, do đó cũng đủ biết thanh kiếm của nghĩa phụ quyết không phải là một vật tầm thường.

Nhưng sao người lại phải chịu chết mục tại cửa vào Tam Quốc miếu?

Tần Quan Vũ suy nghĩ viễn vong rồi cũng trở lại mối nghi ngờ khó giải lúc ban đầu...

- Tiểu tử, ngươi bắn khoản gì thế?

Tiếng hỏi của đối phương làm cho Tần Quan Vũ giật mình, trầm giọng nói:

- Đang đợi các vị đây chứ. Hoặc là cùng nhào vô một lượt, hoặc là cứ dùng xa luân chiến cũng được, tại hạ chẳng nề hà gì đâu.

Gã lùn cười khẩy:

- Hay lắm, khẩu khí thật là hùng! Bây giờ thì bát sứ giả chúng ta sẽ bố trí Thu Thủy trận, nếu các hạ phá được thì kể như qua lọt cửa ải thứ nhất, bằng không thì kể như là hết sống.

Tần Quan Vũ quát lên:

- Chớ rườm lời nữa, muốn bày trò gì thì cứ việc dỡ hết ra đi.

Tám gã lùn bật cười sảng sặc, thân ảnh cùng một lúc nhoáng lên nhip nhàng như gợn nước, án theo phương vị bát quái, giàn thành trận thế.

Sự nghiên cứu võ học của Thủy Cảnh tiền sinh đã đạt đến mức độ tinh thâm, nguồn gốc căn bản lại được truyền lại từ người tiền nhiệm bảo chủ Chí Tôn bảo.

Khu rừng Tử Vong ở trước Chí Tôn bảo lại căn cứ vào trận pháp mà dựng lên, do đó, nếu không phải là người trong bảo thì không làm sao qua được khu rừng để vào Chí Tôn bảo. Cứ như thế mà suy, đã là môn nhân của Chí Tôn bảo thì trí thức về trận pháp phải siêu việt hơn ai cả.

Thêm vào đó, sự nghiên cứu về trận pháp của Thủy Cảnh tiền sinh còn được phát triển tinh vi hơn nữa. Và Tần Quan Vũ là kẻ trực tiếp được thừa hưởng sự thành tựu đó.

Cho nên, vừa liếc thấy tám gã sứ giả của Tam Quốc miếu bày khai trận thế, Tần Quan Vũ đã giật mình...

Thật ra, đó chỉ là Bát Quái trận đồ, một thứ trận rất thông thường trong binh pháp.

Nhưng, bất cứ một ai có hiểu biết về trận thế, đối với Bát Quái cũng đều phải e dè, vì nó là một trận pháp biến hóa không có mức tận cùng.

Biết sự lợi hại của nó như thế, nên Tần Quan Vũ không dám coi thường.

Muốn phá cho được là phải chờ cho trận thế phát động rồi nhân đó mà định rõ vị trí chính xác rồi mới không bị mắc bẫy cái trận tầm thường mà nguy hiểm này.

Ước lượng cẩn thận xong, Tần Quan Vũ vung húa lên một tiếng, vung thanh trường kiếm ra, nhằm ngay gã lùn đứng trước mặt mà tấn công tới.

Gã lùn kéo dài giọng cười sằng sặc, xốc xéo mũi kiếm lên giữ thế nhưng vị trí vẫn không rời.

Tần Quan Vũ đánh dư một chiêu và cũng thu kiếm trở về, đứng lại chỗ cũ.

Thật là lạ lùng, tám gã lùn vẫn đứng yên, cất giọng cười rộ thật kỳ dị, chân không nhúc nhích một phân.

Tần Quan Vũ thoáng hiểu ra trận thế của đối phương.

Họ đã dùng phương pháp "lấy tĩnh chế động", kẻ nào khinh xuất xông xáo, tiêu hao sức lực, đến khi mệt nhọc, họ sẽ thủ thắng dễ như trở bàn tay.

Biết được mấu chốt của đối phương, Tần Quan Vũ liền đưa kiếm xéo qua ngang ngực, nhích lên một bước, đứng yên giữ vị trí của mình.

Tám gã lùn cùng một lượt liếc nhau, tiếng cười vù im bất, mười sáu tia mắt ngạo nhiên nhìn sững Tần Quan Vũ.

Không khí im lặng một lúc thật lâu.

Thình lình, tám gã lùn lại cười rập lên hô hố... giọng cười kéo dài sặc sụa, và tám gã vẫn giữ yên vị trí của mình.

Bây giờ thì đến lượt Tần Quan Vũ kinh nghi...

Như thế là sao?

À... chàng chợt hiểu ra, và sắc mặt cũng trầm nặng.

Nơi đây, khung cảnh không giống bình thường. Họ có thể đứng yên đến bao giờ cũng được, nhưng Tần Quan Vũ thì không thể như thế, vì đối với chàng, đây là đất địch, đây là "cấm địa võ lâm"!

Vấn đề đặt ra, cách duy nhất là đột phá.

Tần Quan Vũ nghiêng răng và vọt quát lên một tiếng, tay vận sẵn chân lực, ánh kiếm rung lên và chụp thẳng vào gã lùn trước mặt.

Tiếng cười của đôi phương chợt đồng thời dứt ngay, gã lùn đảo lộn thanh kiếm, một vùng ánh sáng cuộn lên...

Thoáng thấy trước mặt như ánh lửa chớp giăng, Tần Quan Vũ mím miệng thoái lui ba bước...

Trên ngực áo của chàng đã rách toạc một đường, thêm một vết rạch ngoài da rỉ máu.

Tần Quan Vũ vừa tức giận, vừa hoài nghi...

Bằng vào chiều đó, đôi phương dễ dàng đâm suốt chàng một nhát từ trước ra sau, thế tại sao hắn lại không làm vậy?

Phải chăng họ muốn lãng nhục mình?

Kẻ sĩ có thể chết nhưng không thể chịu nhục, Tần Quan Vũ găm lên một tiếng, vung mạnh thanh kiếm tạo thành một vòng hoa thép, lao thẳng vào trận thế.

- Thật là một kẻ không biết tự lượng sức mình.

Gã lùn hừ lên một tiếng lạnh lùng theo câu nói và thanh trường kiếm đã như chiếc mống chụp ngay vào Tần Quan Vũ.

Tiếng thép khua lên rồn gáy, Tần Quan Vũ lại thoái lui mấy bước, hổ khẩu tay tê đặng, thanh kiếm chỉ chực rơi khỏi tay.

Đôi mắt đảo nhanh một lượt, Tần Quan Vũ bưng bưng giận dữ khi thấy mình đã lọt thân vào giữa vòng vây.

Biết đã đến lúc phải đem tất cả những gì cần thiết ra để ứng chiến, Tần Quan Vũ vận lực vung kiếm xốc lên...

Một trong tám gã lùn cười nhạt:

- Tiểu tử, sinh mạng ngươi có thể đến lúc kết liễu được rồi.

Vừa nói, thanh kiếm của gã cũng vừa chớp lên, một làn ánh thép như làn sét tím xanh re re trong gió...

Cùng một lúc, bảy gã lùn từ bảy phía khác nhau như sợi dai thắt lại vòng vây, thu gọn vào một khoảng hẹp giữa lòng hang.

Tần Quan Vũ lập tức thi triển Thiên Long Thần Bộ như một chiếc lá khô lượn gió, trong nháy mắt đã vòng ra sau lưng của gã lùn đối diện.

Vành môi ngạo nghệ khẽ nhích nụ cười đắc ý, Tần Quan Vũ nhún mình như một cánh dơi đớp muỗi, tà tà lao vút ra khỏi trận ngoài ba trượng.

Chàng quay lại đối diện với tám gã lùn, cất giọng mỉa mai:

- Trận thế vây công của Tam Quốc miếu quả nhiên là một môn tuyệt học.

Sau thế kiếm dữ dằn bị vuột vào khoảng trống, và không đầy chớp mắt đã thấy Tần Quan Vũ thoát ra khỏi trận đồ, tám gã lùn đưa mắt nhìn nhau khiếp đảm.

Nhưng chỉ thoáng một giây, một trong tám tên sứ giả của Tam Quốc miếu quay mặt lại lạnh lùng nói:

- Được lắm, tiểu tử, kể như ngươi đã qua khỏi ải đầu tiên.

Tần Quan Vũ kiêu hãnh hất hàm:

- Tam Quốc miếu có cả thảy bao nhiêu ải?

Gã lùn rùn vai cười nhạt:

- Không nhiều không ít, chỉ vừa đúng sáu cửa thôi. Nhưng các hạ cứ yên tâm, có lẽ sẽ không cần phải đến cửa ải thứ sáu đâu, vì trước đó có thể các hạ đã rẽ đường về địa ngục rồi...

Và người sứ giả của Tam Quốc miếu dang hai tay cất giọng cười khà:

- Xin mời!

Tần Quan Vũ không nói thêm một tiếng, chậm chậm tra kiếm vào vỏ, rồi lạnh lùng quay mặt đi thẳng vào trong...

- o O o -